

Teksts — Edīte Tišheizere

Foto — Marko Rass un Santa Savisko, Mūzikas saule

Klusumā sēdēt un mācīties

Laiks piespiedis pasauli piebremzēt un licis ieklausīties sevī, meklēt jaunas nianšes un citādi skatīties uz lietām

AKTIERIS JURIS BARTKEVIČS

JURIS Bartkevičs runā tik garīgi un tēlaini, ka negribas pārtraukt viņa monologu. «Pirmais impulss būtu nosaukt pagājušo par sabojāto nervu sezonu. Tak patiesībā izdarīts ir vairāk, nekā cerēts. Bet, kas bijis, bijis. Tagad dzīvojam ar tuvāko optimistisko nākotni. Mūsu profesijā ir jāprot sevi pārprogrammēt. Rutīna, protams, sauc: ak dies, tagad ir vasara, jāvāļājas zālītē un jāmakšķerē raudiņas! Nav jau viegli, zinot, ka tūlīt sāksies ne tikai mēģinājumi, bet arī izrādes. Dabiski, ka saules un ūdens prieki aizies otrajā plānā. Tas tāds vecs sentiments, bet ir patīkami satikt cilvēkus, ar kuriem ikdienā cīnies uz priekšu. Par skatītājiem... Aptvēru, ka laikam tak esmu pieradis pie tā, ka izrādes skatījās tikai savējie. Mēs, protams, vaimanājām, ka nevar noķert īsto sajūtu, bet... darbojies savā uzvedumā, koncentrējies uz partneri un pat nedomā, kā tas viss rezonējas zālē. A ko citu darīt? Tas gan neattiecas, piemēram, uz komēdiju iestudējumiem – tie bez skatītāja piedzimt nespēj. Tas ir traģiski grūti! Žanrs, kur skatītāju reakcija diktē tavu reakciju un otrādi, – tas pēc definīcijas ir grūti. Tur skatītājs ir absolūti nepieciešams.

Tūlīt sāksies *Dailes kanona* vakari. Ideja nāca no Viestura Kairiša, bet lielu lomu noteikti spēlēja muzikālais vadītājs Juris Vaivods. Mums ir vesela plejāde aktieru, kuriem ir liela profesionālā bagāža, bet kuri vēl nav iegājuši vēsturē. (*Smejas.*) Un ir jaunie. Abiem gribas pierādīt, ka viņi var noturēt zāli «uz adatām». Ar Ievu Segliņu esmu daudz kopā spēlējis, viņai ir riktīgs profesionāls trakums iekšā! Cilvēks visu laiku meklē, nav noguris no savas profesionālās meistarības. Komponists Platons

PIE KĀ ES
PAŠLAIK
STRĀDĀJU.
STĀSTA RADOŠĀS
PERSONĪBAS

Buravickis arī ir Dieva dots trakais – virtuozs un improvizators, tas būs ārkārtīgi interesanti. Un vēl šajā salikumā ir Jānis Rokpelnis! Cik nav savulaik *Skapī* runāts par mākslas misiju un spēku un pasaules plakanumu! Kad es tagad sāku ņemties ar viņa dzeju, biju mēms: dzejnieks, kas nav kanonizēts un tautmīlēts, bet kāds dziļums un izsāpētība, kā viņš ir izlolojis vārdus! Man kā aktierim tas ir svarīgs uzdevums – atklāt šo «griezīgo šķautņu romantiķi»,

kā viņu nosaukusi kāda kritiķe. Šis ir piemērs, kad mākslā viss liekais ir nocirsts nost. Ieva ar horeogrāfi Janu Jacuku kopā izveidos kādu nedefinējamu būtni, kas būs klātesoša un kaut kādā veidā kontaktēsies ar dzejnieku. Un es būšu aktieris, kurš centīsies tuvoties dzejnieka pasaules redzējumam.

Kanons – tas liecina, ka Dailē aktieris ir kvalitāte. Un aktierim tad arī jāpapūlas uzplaukt, pierādīt, ka atbilsti tam augstajam kanonam.» ●